

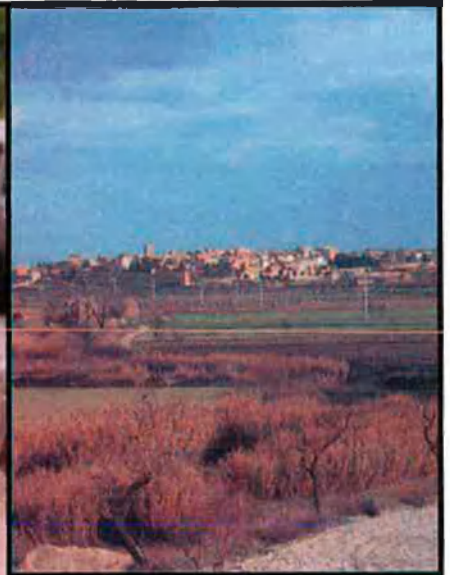
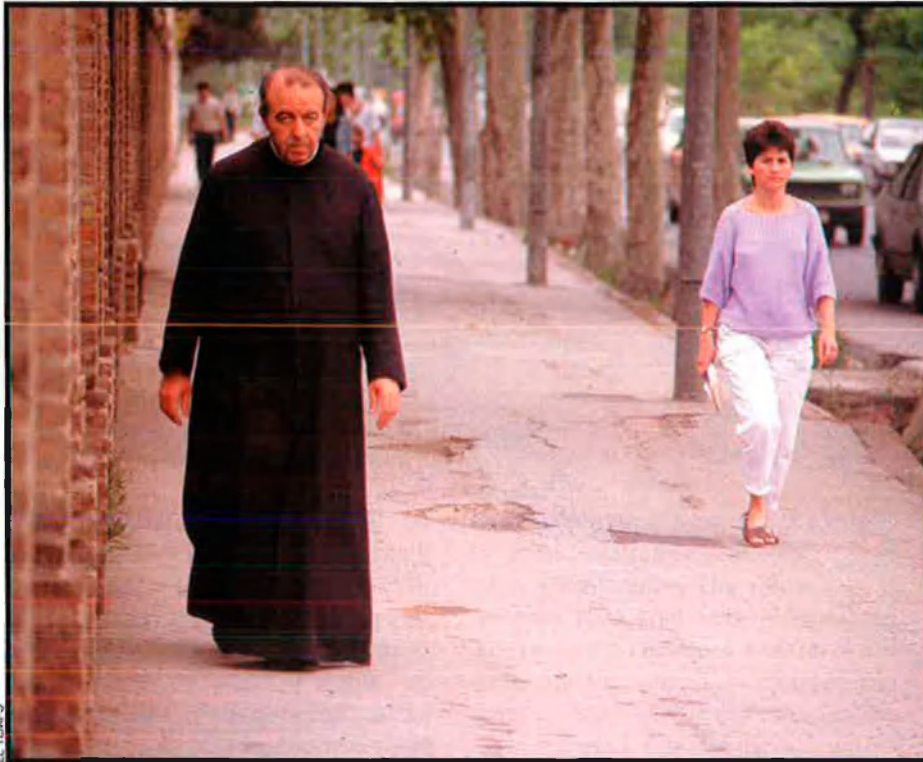
Combre gar amb la igualtat de sexes

La manca de vocacions obliga l'Església a adaptar-se als nous temps. El bisbat de Tarragona ha hagut de recórrer a una dona laica en missió pastoral per fer missa en diverses parròquies de les Garrigues i l'Urgell.

El 29 de juny, festivitat de Sant Pere, la catedral de Lleida va acollir una multitudinària ordenació sacerdotal molt singular. Era la primera cerimònia d'aquestes característiques en dos anys. El nou sacerdot, un jove lleidatà de vint-i-set anys, es diu Xavier Navarro Llesta. La cerimònia s'ha convertit en notícia perquè la crisi de vocacions ha fet augmentar de manera alarmant l'edat dels capellans. De fet, no és cap secret que hi ha una crisi vocacional. El bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, va destacar en la seva homilia la importància de l'acte "en un context social que amb freqüència contradiu l'Evangelí". Els seminaris estan buits. Al de Lleida, per exemple, hi ha un únic seminarista, de manera que encara no hi ha data per a una nova ordenació. Al d'Urgell, el panorama tampoc no millora gaire, i ja fa uns anys es va recórrer al continent americà per garantir el futur eclesial amb joves d'aquests països, com ara Colòmbia. També els convents de monges es nodreixen de germanes que vénen de l'altra banda de l'Atlàntic. Casos com el de Xavier Navarro, que ha estat destinat a la parròquia de Sant Jaume de la capital del Segrià, són del tot excepcionals. Només cal tenir en compte que cal remuntar-se al 10 de juny del 2001 per fixar la data de l'última ordenació. En aquell cas, el lleidatà Manel Mercadé Melé, que aleshores tenia vint-i-set anys, va ser ordenat sacerdot. Altre cop en solitari. Si això passa a la plana de Lleida, la zona més poblada de Ponent, als nuclis rurals més aïllats el panorama

és encara més desolador. Davant d'aquesta situació, una solució adoptada per l'Església, amb el vistiplau dels sectors diocesans més progressistes, és la de preparar laics per exercir l'anomenada "missió pastoral". Aquest és el cas, per exemple, de Rosa Maria Sánchez, veïna de Belianes (Urgell), la qual ja fa vint anys que va obtenir el títol per poder oficiar missa. Va ser el bisbat de Tarragona el que li va concedir aquest títol, perquè, tot i ser lleidatana, pertany a l'arxiprestat Urgell-Garrigues de la diòcesi tarragonina. Rosa Maria Sánchez, tot i no ser sacerdotessa, viu, com qualsevol altre capellà, a la rectoria de Belianes. La seva condició de laica en missió pastoral li permet oficiar la missa, però no pot, per exemple, consagrar l'eucaristia. D'aquesta manera, Sánchez pot donar la comunió als feligresos, sempre que la comunió hagi estat prèviament consagrada per un sacerdot. És a dir, no es tracta d'una revolució en el si de l'Església, sinó d'adaptar-se als nous temps. Rosa Maria Sánchez, que ara per ara és l'única dona que oficia misses a les comarques de Lleida, ha treballat a la Pobla de Cérvoles (Garrigues) en substitució del rector local; al Vilet, agregat de Sant Martí de Maldà (Urgell); a Belianes; Alforja; Bellmunt del Priorat; Vallfogona de Riucorb...

En tots aquests pobles, ja ningú no s'escandalitza de rebre la comunió per mà d'una dona. Si es té en compte, a més, que Rosa Maria Sánchez viu per a la religió —en el sentit que s'hi dedica en cos i ànima—, es pot entendre fàcilment que els veïns acceptin la seva

La manca de vocacions ha elevat l'edat mitjana dels capellans i comença a deixar desassistits molts petits nuclis, com ha passat a Belianes (en la foto), on ha hagut de ser una dona l'encarregada d'administrar la comunió.

presència per oficiar missa, de manera que també la veuen amb bons ulls els seus superiors eclesiàstics. Ningú no la identifica amb el somni feminista d'aconseguir que l'Església catòlica no faci distincions entre els sexes, sinó que senzillament es veu la situació com una adaptació als nous temps. Quan els mitjans de comunicació van fer-se ressò de la tasca pastoral de Sánchez, el rector de Belianes i Arbeca, Antoni Bru, va manifestar-se clarament a favor de casos com el de Sánchez, i va afirmar que era bo formar laics per atendre millor els feligresos, ja que cada dia era més complicat trobar religiosos per celebrar l'eucaristia. Aquesta filosofia, sens dubte, també s'acompanya de la idea d'apropar l'Església al poble, i no pas a l'inrevés, com se sol donar darrerament.

Fins ara, l'avançada edat de molts rectors obligava a deixar sense missa dominical algunes poblacions petites. A la muntanya, la situació de la xarxa viària i el mal estat de les comunicacions entre poblacions era tan greu que alguns sacerdots es van arribar a plantar: o s'arreglava la carretera o no es podia fer missa. Així doncs, a poc a poc els veïns es van haver de resignar a perdre oficis religiosos. Per tant, segons destaca

mossèn Bru, si hi hagués prou laics formats per oficiar missa, el problema es resoluria ràpidament. El títol per oficiar missa permetria tenir un voluntari litúrgic per cada parròquia, la qual cosa ja seria suficient per substituir el capellà en cas de necessitat i per arribar als petits nuclis dependents de cada rectoria.

Davant d'aquesta situació, diversos creients, la majoria dels quals treballen en diversos moviments cristians però que no volen fer els vots de sacerdot, ja han expressat el seu interès per fer aquesta tasca. Algun d'aquests és diaca,

**Rosa Maria
Sánchez pot donar
la comunió
als feligresos,
sempre que
hagi estat
consagrada per un
sacerdot**

el pas previ abans del sacerdot, de manera que, en aquest cas, poden dur a terme totes les funcions pròpies d'un capellà, excepte la d'oficiar missa i confessar, això és, batejar, casar i donar la comunió prèviament consagrada per un sacerdot. Aquest és el cas, per exemple, de Josep Maria Sebrà, que va ser ordenat a Llardecans (Segrià) pel bisbe Ciurana. El bisbat de Lleida intenta, d'aquesta manera, trencar amb aquesta sequera històrica que ja fa tant de temps que viu l'Església catalana, en un temps que la joventut sembla haver-se divorciat del sacerdot. Sebrà, per exemple, tot i haver estat ordenat recentment, té seixanta-cinc anys. No és estrany, doncs, que el jove Navarro rebés una insòlita ovació a la catedral de Lleida quan el bisbe, acompanyat de tot el presbiteri de la diòcesi, el va ordenar sacerdot i li va fer la tradicional imposició de les mans sobre el cap. No tots els dies es veu un ritus que no fa tants anys era d'allò més comú. En ple segle XXI, les sotanes són cares de veure. I una ordenació és tota una festa que fins i tot atreu els mitjans de comunicació. Els temps estan canviant, ja ho deia Bob Dylan.

Anna Sàez